

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobkyně: **TOWN, s.r.o.**, IČO: 25728181
sídlem nám. Franze Kafky 16/1, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátkou JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph. D.
sídlem Chodská 1366/9, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2020, č. j. 20532/20/5100-41453-712140,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) dne 31. 7. 2020 domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2020, č. j.

20532/20/5100-41453-712140 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzena rozhodnutí - zajišťovací příkazy Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „správce daně“) č. j. 2159567/20/2001-80543-110669, č. j. 2160417/20/2001-80543-110669, č. j. 2160800/20/2001-80543-110669, č. j. 2161271/20/2001-80543-110669 a č. j. 2161596/20/2001-80543-110669, všechny ze dne 19. 3. 2020 (dále též „zajišťovací příkazy“).

2. Zajišťovacími příkazy správce daně podle § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) žalobkyni uložil, aby do 3 pracovních dnů od jejich oznámení zajistila úhradu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec až listopad roku 2019 (dále též „předmětná zdaňovací období“), která dosud nebyla stanovena, složením jistoty v celkové výši 1 772 132 Kč na depozitní účet správce daně.

II. Napadené rozhodnutí

3. Správce daně dospěl v rámci své vyhledávací činnosti v souladu s § 78 daňového řádu a dále analýzou dat z kontrolních hlášení k závěru, že se žalobkyně v předmětných zdaňovacích obdobích snaží cíleně vyhnout placení daně, a to z důvodu uplatnění nároku na odpočet daně z fiktivních plnění vykázaných v oddíle B3 kontrolních hlášení.
4. Správce daně předpokládal, že žalobkyně v dalším průběhu nalézacího řízení neprokáže nárok na odpočet daně z předmětných přijatých plnění ve smyslu § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“) za předmětná zdaňovací období.
5. Na základě zjištěných skutečností přistoupil správce daně dne 19. 3. 2020 k vydání zajišťovacích příkazů pod č. j. 2159567/20/2001-80543-110669, č. j. 2160417/20/2001-80543-110669, č. j. 2160800/20/2001-80543-110669, č. j. 2161271/20/2001-80543-110669 a č. j. 2161596/20/2001-80543-110669, které byly žalobkyni doručeny dne 29. 3. 2020.
6. Proti zajišťovacím příkazům podala žalobkyně včasné odvolání, která byla zaevidována pod č. j. 3581985/20, č. j. 3582046/20, č. j. 3584466/20, č. j. 3584490/20 a č. j. 3584520/20.
7. Vzhledem k tomu, že žalobkyně uplatnila proti zajišťovacím příkazům obsahově totožné námítky, žalovaný v rámci procesní ekonomie spojil daná odvolací řízení a rozhodl o nich společně dne 27. 5. 2020 napadeným rozhodnutím.
8. K předpokladu budoucího stanovení daně žalobkyně uplatnila následující odvolací námítky:

- zajišťovací příkazy byly vydány v rozporu s podmínkami uvedenými v § 167 daňového řádu. Správce daně rezignoval na základní zásady daňového řízení (zásada přiměřenosti, zdrženlivosti, součinnosti a spolupráce) a namísto šetření práv daňového subjektu zvolil prostředek, který zásadním způsobem zasáhl do práv žalobkyně.

- zajišťovací příkazy jsou založeny na nepodložených, spekulativních, účelových a tendenčních úvahách a tvrzeních správce daně, kterými se snaží napadnout ekonomickou činnost žalobkyně jakýmkoliv argumenty a vytvořit tak nepravdivý obraz o jejím podnikání.

- správce daně v zajišťovacích příkazech svá tvrzení týkající se objemu přijatých plnění do 10 tisíc Kč nijak neodůvodňuje a nevysvětluje a jedná se tak dle žalobkyně o nepřezkoumatelná a spekulativní tvrzení.

- správce daně „vytvořil“ předpoklad budoucího stanovení daně u zdaňovacích období září až listopad 2019 pouze na základě své teorie, neboť neměl k dispozici žádné relevantní podklady. Takový předpojatý přístup správce daně považuje žalobkyně za neakceptovatelný.

9. K předpokladu budoucího ohrožení výběru daně žalobkyně uplatnila následující odvolací námitky:

- správce daně chybně posoudil současnou majetkovou situaci žalobkyně a vyhodnotil ji jako nedostatečnou k pokrytí celkové předpokládané daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec až listopad 2019, současně nevzal v potaz specifika jejího podnikání.

- správce daně nevzal v úvahu reálnou hodnotu a složení aktiv žalobkyně, kdy dokonce v rozporu s judikaturou a zákonem přihlížel pouze k „dolní hranici zjištěných cen“ u vozidel. Jeho závěry ve vztahu k aktivům žalobkyně jsou tak nepřezkoumatelné, spekulativní a ničím nepodložené.

- správce daně nevzal v úvahu, že žalobkyně hodlala v pravidelných platbách hradit případnou nově

stanovenou daň, a to tak, aby do dne její splatnosti byla uhrazena jak jistina daně, tak její příslušenství, event. by žalobkyně mohla využít např. možnost posečkání daně, možnost její úhrady ve splátkách, možnost prominutí daně, sjednání úvěru apod. Správce daně nereflektoval, že smyslem dodatečného stanovení daně není ekonomická likvidace daňového subjektu, ale správné zjištění a stanovení daní.

- závěr správce daně, že může dojít k převedení majetku žalobkyně na někoho jiného, považuje žalobkyně za zcela spekulativní a představující nepřípustnou libovůli orgánů veřejné moci v rámci jejich rozhodovací činnosti.

10. Žalobkyně v odvolání dále namítla, že správce daně se z ní snaží v zajišťovacích příkazech vytvořit nepoctivého podnikatele, přestože je reálně existující obchodní společností vykonávající dlouhodobou reálnou ekonomickou činnost, kdy počátek jejího podnikání je před více než 20 lety. Navíc se správcem daně spolupracuje a je součinná.

11. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že s ohledem na veškerá zjištění stran majetkových a ekonomických poměrů žalobkyně uvedená na straně 5 až 8 napadeného rozhodnutí, jež jsou podrobně a přezkoumatelným způsobem popsány v odůvodnění zajišťovacích příkazů, vyplývá zcela jasně odůvodněná obava, že daň, která doposud nebyla stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, resp. její vybrání bude spojeno se značnými obtížemi. Jako podstatnou skutečnost spatřoval žalovaný v tom, že relevantním majetkem žalobkyně jsou pouze likvidní aktiva, která nejsou ze své podstaty stabilním majetkem, dále ve skutečnosti, že žalobkyně vykazuje vysokou a rizikovou míru zadluženosti (více než 136 % majetku odvolatele je financováno z cizích zdrojů), ale také prokazatelný stav zbavování se majetku v podobě převodu nemovitého majetku, který žalobkyně převedla po vydání zajišťovacích příkazů, aniž by správce daně o svém úmyslu předem informovala.

12. Vzhledem k tomu, že z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že předpoklad budoucího stanovení daně u žalobkyně je vysoce pravděpodobný, kdy je opřen o zjištění správce daně týkající se fiktivnosti plnění vykázaných žalobkyní v oddílu B3 kontrolních hlášení za jednotlivá zdaňovací období červenec 2019 až listopad 2019, měl žalovaný za to, že z

předmětných zajišťovacích příkazů plyne silný důvod stran budoucího předpokladu stanovení daňové povinnosti, a to i s ohledem na to, že žalobkyně předmět plnění ve svých odvoláních nijak nespécifikovala, čímž by mohla právě rozptýlit pochybnosti správce daně ohledně fiktivnosti plnění.

13. Vedle toho podle náhledu žalovaného existují také silné důvody pro předpoklad budoucí nedobytnosti daně, a to vzhledem k tomu, že relevantním majetkem žalobkyně jsou pouze likvidní aktiva, dále u ní existuje vysoká míra zadluženosti, vykazování záporného kapitálu a současně stav zbavování se majetku v podobě finančních prostředků na účtu, jež jsou vybírány v hotovosti či okamžitě převáděny na účet fyzické osoby, včetně převodu jediného nemovitého majetku po vydání zajišťovacích příkazů.
14. Námitku, že správce daně rezignoval na základní zásady daňového řízení spočívající v zásadě přiměřenosti, zdrženlivosti, součinnosti a spolupráce, posoudil žalovaný jako obecnou, jelikož žalobkyně neuvedla, v čem konkrétně shledává porušení základních zásad správcem daně. Žalovaný k tomu ve stejné rovině obecnosti konstatoval, že v postupu správce daně žádné porušení zásad správy daní neshledal. Zajišťovací příkazy obsahovaly možnost žalobkyně vstoupit do jednání se správcem daně za účelem zajištění úhrady zajišťované daně poskytnutím jiného vhodného zajištění, např. zřízením zástavního práva k majetku odvolatele nebo třetí osoby, ručením třetí osoby či finanční zárukou. Na tuto nabízenou součinnost však žalobkyně nijak nereagovala.
15. Žalovaný nesouhlasil ani s obecnou námitkou žalobkyně týkající se spekulativních, účelových a ničím nepodložených závěrů správce daně v zajišťovacích příkazech. Správce daně v zajišťovacích příkazech na stranách 4 až 9 konkrétně podrobně popsal zjištění provedená v rámci daňové kontroly a vyhledávací činnosti s uvedením konkrétních důvodů pro závěr o existenci reálného předpokladu budoucího stanovení daně a rovněž jednoznačně a srozumitelně popsal indicie a závěry o ekonomické situaci žalobkyně, kdy vycházel z konkrétních poměrů žalobkyně. Není tak pravdou, že by skutečnosti uvedené v zajišťovacích příkazech byly pouhé spekulace správce daně, a že nebylo postaveno najisto splnění zákonných podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů.
16. K námitce týkající se objemu přijatých plnění do 10 tisíc Kč, žalovaný uvedl, že opět se jedná o velmi obecnou námitku, kterou se žalobkyně pouze snaží rozporovat závěry a zjištění správce daně, aniž by se sama nějak blíže ve svých odvoláních k předmětným plněním vyjádřila a blíže je specifikovala. Správci daně vznikly pochybnosti ohledně přijatých plnění do 10 tisíc, právě z důvodu objemu přijatých plnění. V rámci daňové kontroly správce daně podrobně prověřoval přijatá plnění zahrnutá v oddíle B3 kontrolního hlášení za zdaňovací období červenec a srpen roku 2019 a zjistil, že převážná většina dokladů přijatých a zahrnutých v oddíle B3 kontrolního hlášení je od dodavatelů BOLATOM s.r.o., RFRD s.r.o., HUMR s.r.o. a MANIBUS s.r.o. a navíc předmět plnění není uveden na daňových dokladech konkrétně, jedná se vždy pouze o všeobecné označení plnění bez bližší specifikace. Hodnota přijatých plnění od uvedených dodavatelů tvořila za červenec roku 2019 96 % z celkové hodnoty přijatých plnění do limitu 10 000 Kč uvedených v oddíle B3 kontrolního hlášení. Zbývající 4 % plnění tvořila přijatá plnění – běžné režijní náklady a doklady od ostatních dodavatelů žalobkyně. Za srpen roku 2019 tvořila hodnota přijatých plnění od uvedených dodavatelů opětovně 96 % a ostatní režijní náklady činily pouze 4 % z plnění uvedených v kontrolním hlášení v oddíle B3. Dle žalovaného je takový objem plnění nestandardní, a spíše podporuje úvahu správce daně v tom, že se žalobkyně snaží cíleně krátit vlastní DPH, a to vlivem uplatňování nároku na

odpočet daně z fiktivních plnění vykázaných v oddíle B3 kontrolních hlášení za předmětná zdaňovací období. Podle zkušeností žalovaného z běžné praxe vysoké hodnoty přijatých plnění vykazovaných v oddílu B3 kontrolního hlášení zpravidla detekují situaci, kdy obchodní korporace uplatňují nárok na odpočet daně z fiktivních přijatých plnění, přičemž vykazováním těchto plnění v oddílu B3 kontrolního hlášení se snaží zamezit detekci fiktivních plnění ze strany správce daně.

17. K námitce, že správce daně „vytvořil“ předpoklad budoucího stanovení daně u zdaňovacího období září až listopad 2019 pouze na základě své teorie, neboť neměl k dispozici žádné relevantní podklady, žalovaný uvedl, že správce daně měl k dispozici kontrolní hlášení za období září až listopad 2019, z nichž zjistil, že přijatá plnění v hodnotě do 10 tisíc Kč tvoří opakovaně u žalobkyně větší část přijatých plnění. Důvodný předpoklad, že žalobkyně by v období září až listopad 2019 vykonávala svoji ekonomickou činnost obdobně, je opřen i o skutečnost, že žalobkyně ve svých odvoláních předmětná plnění nijak nespécifikovala a nekonkretizovala např. předmětem plnění nebo sdělením svých ostatních dodavatelů, čímž by právě mohla rozptýlit pochybnosti správce daně ohledně fiktivnosti plnění. Žalovaný dále zdůraznil, že je třeba od sebe odlišit proces dokazování v nalézacím řízení a řízení zajišťovacím.
18. K námitce týkající se zdanitelných plnění od deklarovaných dodavatelů žalobkyně, žalovaný uvedl, že správce daně v rámci prověřování daňové povinnosti žalobkyně za červenec a srpen roku 2019 vyzval deklarované dodavatele (HUMR s.r.o., MANIBUS s.r.o., RFRD s.r.o. a BOLATOM s.r.o.), aby správci daně poskytli informace a daňové doklady k plněním poskytnutým žalobkyni. Jednatel společnosti MANIBUS s.r.o. v odpovědi uvedl, že společnost žádá plnění žalobkyni neposkytla, a že by se mohlo jednat ve vztahu ke společnosti MANIBUS s.r.o. o protiprávní jednání. Společnost HUMR s.r.o. v odpovědi uvedla, že s žalobkyní v minulosti ani v současné době nikdy nespolečně pracovala. Od společnosti RFRD s.r.o. žádá odpověď doručena nebyla. Společnost BOLATOM s.r.o. ve své odpovědi sice potvrdila, že poskytla žalobkyni služby (rozdělování, třídění, svazování, počítání, párování a drobné knihařské práce související s agendou pro následující distribuci zakázek), neuvedla však, kdo a kdy konkrétně měl služby skutečně vykonat, neposkytla správci daně doklady, kterými tyto služby žalobkyni fakturovala ani nezaslala rámcovou smlouvu, na kterou v odpovědi odkazovala.
19. K námitce ohledně chybného vyhodnocení majetkové situace žalobkyně žalovaný konstatoval, že správce daně v zajišťovacích příkazech vyslovil odůvodněné podezření, že žalobkyně svoji daňovou povinnost optimalizuje fiktivními plněními, čímž si neoprávněně snižuje daň a také v majetkové nedostatečnosti žalobkyně. Právě skutečnost, že žalobkyně má vysoké závazky, výrazně převyšující hodnotu aktiv, negeneruje zisky využitelné na úhradu dosud nestanovené daně, a ba naopak dlouhodobě vykazuje od roku 2012 ztrátu, vede spíše k závěru, že se nejedná o „zdravou“ a prosperující společnost. Žalobkyně sice stále popírá tvrzení správce daně ohledně její ekonomické situace a tvrdí, že je ziskovou společností, avšak svoji majetkovou situaci blíže nespécifikuje a nijak nerozvádí.
20. K namítanému ocenění a přihlížení pouze k dolní hranici zjištěných cen u vozidel, žalovaný konstatoval, že ocenění vozidel žalobkyně provedl správce daně v aplikaci CebiCat GT, která určí obvyklou tržní cenu na českém trhu dle identifikace a parametrů vozidla. Tímto způsobem byly zjištěny ceny u čtyř z pěti vozidel. Pouze u vozidla Renault Trafic byla stanovena cena v dolní hranici zjištěných cen, která byla uvedena na internetu, neboť správce daně neměl k dispozici podrobné informace o aktuálním technickém stavu

vozidla. Vzhledem ke stanovené ceně 22 tisíc Kč a stáří vozidla, se však dle žalovaného nejedná o takovou hodnotu majetku, která by měla vliv na možnou úhradu budoucího stanovení daně.

21. Použitelnost pohledávek na úhradu v budoucnu stanovené daně je podle stanoviska žalovaného nutné posuzovat v kontextu s výší závazků a ostatním disponibilním majetkem žalobkyně. Za situace, kdy celková hodnota závazků žalobkyně je 16 837 000 Kč a hodnota jejích pohledávek je 5 265 000 Kč a hodnota ostatního majetku je cca 1 000 000 Kč, je zřejmé, že disponibilní majetek žalobkyně (aktiva po odečtení závazků) je zcela nedostatečný na úhradu dosud nestanovené daně.
22. K námitce žalobkyně, že hodlala v pravidelných platbách hradit případnou nově stanovenou daň, žalovaný poznamenal, že dle jeho názoru se opět jedná o pouhé tvrzení žalobkyně, které žádným způsobem nespecifikuje, jak by případnou daňovou povinnost platila. S ohledem na ekonomickou situaci žalobkyně, která spíše svědčí o neschopnosti zajištění plnění svých budoucích závazků vůči správci daně z důvodu vysoké míry zadluženosti a také s ohledem na kolísavé peněžní zůstatky v řádech tisíce Kč na bankovních účtech, nebylo žalovanému zřejmé, jak a z čeho by případnou daňovou povinnost žalobkyně platila. Stejně tak nemohl ani správce daně očekávat, že by žalobkyně byla dosud nestanovenou daňovou povinností schopna uhradit jinými prostředky, které ani jinak blíže nespecifikovala.

III. Žaloba

23. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný dle jejího názoru nedostatečným způsobem vypořádal s námitkami žalobkyně, že správce daně vůbec nepřihlédl a neposuzoval skutečnost, zda lze zajišťovací příkazy považovat za přiměřené, resp. zda je nebylo možné nahradit nějakým mírnějším prostředkem.
24. Žalobkyně dále namítala nepřezkoumatelnost úvah správce daně i žalovaného v žalobou napadených rozhodnutích, která se opírá o nepravdivé, klamné, spekulativní a účelově interpretované informace a tvrzení. Žalobkyně má za to, že zajišťovací příkazy byly vydány v rozporu s podmínkami uvedenými v § 167 daňového řádu a skutečnosti v nich uvedené, nedostály zákonným důvodům, pro které je možné zajišťovací příkaz vydat.
25. Žalobkyně uvedla, že podle zásad správy daní a judikatury správních soudů je správce daně povinen dát přednost standardnímu postupu v daňovém řízení, tj. vydání platebních výměrů, pokud existuje možnost, že předmětná daň bude v budoucnu uhrazena, byť postupně. K tomu poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, sp. zn. 2 Afs 239/2015.
26. Žalobkyně rovněž poukázala na nesprávné závěry žalovaného ohledně uplatnění nároku na odpočet daně z údajně fiktivních plnění žalobkyně a jejich nedostatečné posouzení. Vše je podle mínění žalobkyně založeno pouze na domněnkách a spekulacích správce daně i žalovaného.
27. Další námitka žalobkyně směřovala do nesprávného hodnocení a vypořádání se s důkazy, které přiložila ke svému odvolání proti zajišťovacím příkazům, a které dokládaly nesprávnost úvahy správce daně ohledně údajné rizikovosti dodavatelů žalobkyně. Uváděli správce daně o dodavatelích žalobkyně, že na výzvu správce daně k součinnosti nereagovaly, a že jsou tudíž nekontaktní (společnosti RFRD s.r.o a MANIBUS s.r.o.), resp.

že je jím daňový subjekt neznámý (společnost HUMR s.r.o.), žalobkyně má za to, že předloženými důkazy tato tvrzení vyvrátila. Podle žalobkyně je zřejmé, že žalovaný, stejně jako správce daně, neunesli své důkazní břemeno stran tvrzení a doložení, že je zde skutečně důvodná obava stran doměření daně.

28. Žalobkyně dále poukázala na to, že dle jejího názoru nebyly v napadeném rozhodnutí řádně vypořádány ani její odvolací námítky týkající se splnění druhé podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů, tj. existence odůvodněné obavy stran nedobytnosti daně, a že žalovaným ani správcem daně nebylo doloženo, že by tato podmínka pro vydání zajišťovacích příkazů byla splněna. Namítala nezohlednění své dlouhodobé a pozitivní platební historie, co se úhrady daňových povinností týče, a poukazovala na nesprávné a nepřezkoumatelné úvahy správce daně i žalovaného týkající se ekonomické analýzy žalobkyně. Rovněž poukazovala na nesprávné závěry ohledně převodu majetku žalobkyně, když k převodu nemovité věci došlo před tím, než zajišťovací příkazy byly vydány, neboť kupní smlouva byla podepsána již 3. 3. 2020. Podle žalobkyně „důvody“, kterými se žalovaný a správce daně snaží odůvodnit svou „obavu“, že v budoucnu pravděpodobně pravomocně stanovená daň nebude vymahatelná vůbec, nebo jen se značnými obtížemi, stejně jako snaha odůvodnit pravděpodobnost doměření daně, jsou tak naprosto nepodložené, zcela účelové, tendenční, nepravdivé a v rozporu se skutkovým stavem věci a spisovým materiálem.
29. Závěrem žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, event. aby zrušil i zajišťovací příkazy s poukazem na rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2Afs 239/2016-66.

IV. Vyjádření žalovaného

30. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na právním názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí a plně odkázal na skutečnosti v něm uvedené, které ve svém vyjádření rovněž shrnul.
31. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že argumenty žalobkyně uvedené v žalobě jsou téměř totožné s námitkami, které uplatnila žalobkyně v předchozím řízení, přičemž žalovaný má za to, že se s nimi dostatečně vypořádal již v rámci odvolacího řízení a svá tvrzení náležitě doložil.
32. V případě žalobce byly zajišťovací příkazy vydány v souladu s §167 daňového řádu za situace, kdy prvostupňový správce daně shromáždil dostatek indicií, které nasvědčují tomu, že předpoklad budoucího stanovení daně je založen na silných důvodech a obava o budoucí dobytost daně je také založena na silném důvodu, který doplňují a podporují důvody další, slabší. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že se nevypořádal s námitkou týkající se přiměřenosti zajišťovacích příkazů. Napadené rozhodnutí považuje za plně přezkoumatelné.
33. Žalovaný zopakoval, že mu vznikly pochybnosti ohledně přijatých plnění do 10 tisíc, právě z důvodu objemu přijatých plnění. Hodnota přijatých plnění od výše uvedených dodavatelů tvořila za červenec roku 2019 96 % z celkové hodnoty přijatých plnění do limitu 10 000 Kč uvedených v oddíle B3 kontrolního hlášení. Zbývající 4 % plnění tvořila přijatá plnění – běžné režijní náklady a doklady od ostatních dodavatelů žalobkyně. Za srpen roku 2019 tvořila hodnota přijatých plnění od výše uvedených dodavatelů opětovně

96 % a ostatní režijní náklady činily pouze 4 % z plnění uvedených v kontrolním hlášení v oddíle B3.

34. Žalobkyní předložené důkazní prostředky byly posouzeny a v napadeném rozhodnutí bylo vyloženo, proč nebyly v dalším řízení využity. Přesné prokázání toho, jak spolupráce mezi žalobkyní a jejími dodavateli probíhala, bude však předmětem až nalézacího řízení, neboť v řízení o zajištění daně není dán prostor pro komplexní dokazování.
35. Předpokladem pro vydání zajišťovacího příkazu není prokázání neochoty daňového subjektu v budoucnu stanovenou daň uhradit, ale zjištění existence takových skutečností a okolností, u nichž lze důvodně předpokládat, že mohou negativně ovlivnit výběr daně, což se v nyní projednávaném případě stalo. Formální plnění daňových povinností tudíž dle žalovaného nelze bez dalšího považovat za skutečnost, která by v kontextu se zjištěným předpokladem stanovení daně a v kontextu s ostatními zjištěními, z nichž vyplývá obava z budoucí nedobytnosti daně, tuto obavu popírala.
36. Žalovaný rovněž setrval na závěru o velmi nestabilní majetkové základně žalobkyně, spočívající v majetkových hodnotách převážně krátkodobého charakteru, vysoce likvidního a snadno převoditelného, u kterého nelze ověřit jeho bonitu faktickou existenci a místo uložení.
37. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

38. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
39. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas.
40. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel ze správního spisu, jehož obsah s ohledem na právní názor soudu k rozhodnutí věci zcela postačoval. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Rozpor mezi správními orgány zjištěným skutkovým stavem a spisovým materiálem soud neshledal.
41. Soud se nejprve věnoval námitce žalobkyně, kterou zpochybňovala přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
42. Správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat.
43. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j.

8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

44. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.
45. Městský soud v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází rovněž z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
46. Městský soud dospěl k závěru, že v posuzované věci žádná z výše naznačených skutečností, která by vedla k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nenastala. Soud ověřil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vypořádal odvolací námitky žalobkyně mířící do okruhu skutečností, které svědčí o přiměřené pravděpodobnosti, že daň bude žalobkyni stanovena ve výši, k jejíž úhradě byla vyzvána zajišťovacími příkazy a rovněž námitky mířící do okruhu skutečností svědčících o existenci odůvodněné obavy, že daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná, případně že její vymáhání bude v této době spojeno se značnými obtížemi. Žalovaný prezentoval své závěry způsobem, jenž nebrání jejich věcnému přezkumu soudem v tomto řízení a dostal v tomto ohledu veškerým relevantním zákonným a navazujícím judikatorním východiskům přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů.
47. Městský soud proto nepřisvědčil námitce žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť shledal, že odůvodnění je vystavěno na jasném, srozumitelném a uceleném argumentačním systému [viz nález ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43]. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, stejně jako správce daně v zajišťovacích příkazech, výslovně uvedli, na základě jakých zjištění, v jakých souvislostech i na základě jaké správní úvahy dospěli k závěru, že v případě žalobkyně byly splněny podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů ve smyslu § 167 odst. 1, 2 daňového řádu. Z odůvodnění zajišťovacích příkazů i žalobou napadeného rozhodnutí je tedy zcela

zřejmé, jakými úvahami se žalovaný i správce daně řídili. Napadené rozhodnutí tak v daném směru není zatíženo vadami, které by zakládaly jeho nepřezkoumatelnost, resp. které by bránily jeho věcnému přezkumu ze strany soudu, neboť je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel a jak jej právně posoudil.

48. Nesouhlas žalobkyně se způsobem vypořádání odvolacích námitek nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu nezpůsobuje (viz analogicky rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37).
49. Napadené rozhodnutí není ani nesrozumitelné (viz § 76 odst. 1. písm. a) s. ř. s.), neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí svědčí o skutkových a právních důvodech, které vedly žalovaného k vydání rozhodnutí, výrok není rozporný s odůvodněním a má oporu v zákoně (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS).
50. V souzené věci je mezi účastníky řízení spor o posouzení právní otázky týkající se splnění zákonných podmínek při vydání zajišťovacích příkazů, a to v intencích § 167 daňového řádu.
51. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
52. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu *je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.*
53. Podle § 167 odst. 2 daňového řádu *správce daně zajišťovacím příkazem uloží daňovému subjektu úhradu částky zde uvedené. Není-li nebezpečí z prodlení, správce daně uloží daňovému subjektu, aby do 3 pracovních dnů tuto částku daně zajistil ve prospěch správce daně složením jistoty na jeho depozitní účet. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz vykonatelný okamžikem oznámení daňovému subjektu (§ 167 odst. 3 daňového řádu).*
54. Městský soud předně uvádí, že zajišťovací příkaz je rozhodnutím, které má pouze předběžný a dočasný charakter. Správce daně při jeho vydávání nevychází z dokazování, ale jen ze skutečností a zjištění, které má v daný moment k dispozici. Zajišťovací příkaz může správce daně vydat, jestliže a) zjistí takové indicie, které přiměřeně nasvědčují budoucímu stanovení daně, a b) jestliže se zároveň odůvodněně obává o její budoucí vybrání. Důsledné trvání na obou těchto podmínkách je pojistkou proti hrozící svévoli správce daně. Současně je projevem principu proporcionality legitimujícím zásah do vlastnického práva. Soudy tak při následném přezkumu ověřují pouze to, zda finanční orgány identifikovaly základní rizika a přesvědčivě zdůvodnily naplnění obou podmínek (takto naposledy rozsudek ze dne 16. 8. 2021, č. j. 3 Afs 168/2019 - 38, WAY MORAVA, bod 24, včetně citace starší judikatury).
55. Městský soud dále konstatuje, že většina námitek obsažených v žalobě již byla žalobkyní uplatněna v odvolacím řízení, přičemž žalovaný se s těmito námitkami řádně a komplexně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jelikož soud považuje vypořádání zmíněných námitek ze strany žalovaného za věcně správné, zákonné a vyčerpávající, plně odkazuje na odůvodnění jeho rozhodnutí, popř. na související odůvodnění zajišťovacích příkazů, neboť smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož

soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 3. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47, a ze dne 30. 6. 2014, č.j. 8 Azs 71/2014-49). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp.zn. II. ÚS 752/10, a usnesení téhož soudu ze dne 6. 6. 2013, sp.zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp.zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013, sp.zn. IV. ÚS 3391/12 atd.).

56. Soud připomíná, že z hlediska soudního přezkumu představují rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56).

Správce daně řádně odůvodnil, proč tu jsou indicie nasvědčující budoucímu stanovení daně

57. Městský soud ve vztahu k první podmínce (indicie, které přiměřeně nasvědčují budoucímu stanovení daně), zdůrazňuje, že správce daně skutečnostmi shrnutými v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně (5) a (6) dostatečně vymezil, z čeho plynou jeho obavy a proč přistoupil k vydání zajišťovacích příkazů, přičemž na jednotlivá zjištění nelze nahlížet odděleně, ale je třeba je posuzovat ve vzájemné souvislosti. Při vydání zajišťovacích příkazů postupoval správce daně v souladu s cílem správy daní, kterým je dle § 1 odst. 2 daňového řádu správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady.
58. Předpoklad budoucího stanovení daně u žalobkyně je opřen o zjištění správce daně týkající se vykazování fiktivních plnění v oddílu B3 kontrolních hlášení za jednotlivá zdaňovací období červenec až listopad 2019 a ze zajišťovacích příkazů tak jednoznačně plyne silný důvod stran budoucího předpokladu stanovení daňové povinnosti, a to i s ohledem na to, že sama žalobkyně vykazování fiktivních plnění nijak nespécifikuje, nekonkretizuje tato plnění např. předmětem plnění, čímž by právě mohla rozptýlit pochybnosti ohledně fiktivnosti plnění.
59. Jak již správně shrnul žalovaný, správce daně při vydání zajišťovacích příkazů vycházel z vlastní vyhledávací činnosti v souladu s § 78 daňového řádu a také z analýzy kontrolních hlášení, z podaných daňových přiznání a z analýzy bankovních účtů, kdy předpoklad ohledně fiktivnosti plnění vykázaných žalobkyní v oddílu B3 kontrolních hlášení za jednotlivá zdaňovací období červenec až listopad roku 2019 dovozoval správce daně právě z počtu zdanitelných plnění vykázaných v oddíle B3 kontrolních hlášení, neboť je nepravděpodobné, aby plnění vykázaná v oddíle B3 kontrolních hlášení nebyla alespoň z části uhrazena bezhotovostním převodem s ohledem na jejich objem. Jen za zdaňovací období červenec a srpen 2019 se jednalo o plnění od čtyř dodavatelů žalobkyně (HUMR s.r.o., MANIBUS s.r.o., RFRD s.r.o. a BOLATOM s.r.o.) ve výši 2 726 600 Kč, když celkový počet údajně vystavených dokladů je 351.
60. Hodnota přijatých plnění od uvedených dodavatelů tvořila za červenec i za srpen 2019 vždy 96 % z celkové hodnoty přijatých plnění do limitu 10 000 Kč uvedených v oddíle B3 kontrolního hlášení. Zbývající 4 % plnění tvořila přijatá plnění – běžné režijní náklady a doklady od ostatních dodavatelů žalobkyně.
61. Za zdaňovací období září až listopad 2019 správce daně sice neměl k dispozici daňové doklady ani evidenci pro daňové účely DPH, avšak měl k dispozici zjištění v rámci daňové kontroly za zdaňovací období červenec až srpen 2019 a údaje vykázané v oddíle B3

kontrolních hlášení za období červenec až listopad 2019. A právě z těchto dat vykázaných v kontrolních hlášeních za předmětná zdaňovací období správce daně zjistil, že přijatá plnění v hodnotě do 10 tisíc Kč tvoří opakovaně u žalobkyně větší část přijatých plnění. Soud přisvědčuje žalovanému, že lze proto důvodně předpokládat, že i v měsících září až listopad 2019 vykonávala žalobkyně svoji ekonomickou činnost obdobně a i přijímala plnění od dodavatelů jako v předchozích obdobích, a protože i ve zdaňovacích obdobích září až listopad 2019 vykazovala velkou část přijatých plnění v oddíle B3 kontrolního hlášení, byl zde důvodný předpoklad, že vykázaná přijatelná zdanitelná plnění obsahují hodnoty fiktivně vystavovaných dokladů.

62. Soud taktéž zdůrazňuje, že podle obsahu spisového materiálu byl důvodný předpoklad správce daně opřen i o skutečnost, že žalobkyně ve svých podáních předmětná plnění nijak nspecifikuje a nekonkretizuje (nečiní to ostatně ani v podané žalobě), čímž by právě mohla rozptýlit pochybnosti správce daně ohledně fiktivnosti plnění.
63. S námitkou nesprávného hodnocení zdanitelných plnění od deklarovaných dodavatelů, kterou žalobkyně uplatnila již v odvolacím řízení, se žalovaný řádně a přezkoumatelným způsobem vypořádal v bodech (62) až (71) napadeného rozhodnutí, na něž soud odkazuje. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 6. 2007, č. j. 5 Afs 104/2006-73, „[z]ásada volného hodnocení důkazů mimo jiné znamená, že jednotlivým důkazům je přisuzována určitá hodnota závažnosti (důležitosti), hodnota zákonnosti a hodnota pravdivosti (věrohodnosti).“ Správce daně i žalovaný tak postupovali zcela v souladu s touto zásadou (§ 8 odst. 1 daňového řádu), když svůj postup a úvahu řádně odůvodnili, přičemž soud nemá, co by jejich závěrům vytkl.

Správce daně řádně odůvodnil, proč tu jsou odůvodněné obavy o budoucí vybrání daně

64. Druhou podmínkou vydání zajišťovacího příkazu ve smyslu § 167 daňového řádu je existence odůvodněné obavy o budoucí vybrání daně. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 8. 2021, č. j. 3 Afs 168/2019 - 38 „*Tuto obavu lze založit pouze na konkrétních poměrech daňového subjektu, které se musí vztahovat k výši dosud nestanovené daně. Nemusí přitom jít pouze o zcela jasné situace, jakými jsou hrozba insolvence, zbvování se majetku nebo činění účelových kroků, které mohou podstatně ztížit nebo mařit budoucí výběr daně. Zajišťovací příkaz lze vydat i tehdy, jestliže indicie nižší intenzity nasvědčují nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která s ohledem na výši dosud nestanovené daně vyvolá obavu o schopnost daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit. To však neznamená, že by soudy za účelem ověření odůvodněnosti této obavy měly detailně přepočítávat ukazatele ekonomické a finanční situace daňových subjektů. Nejedná se totiž o prokazování skutkového stavu, ale o zjištění indicií, které důvodně nasvědčují obavě o budoucí vybrání daně“ (cit. věc 3 Afs 168/2019, WAY MORAVA, body 25 a 26, včetně citace starší judikatury).*
65. Správce daně detailně analyzoval majetkovou situaci žalobkyně na stranách 9 až 13 zajišťovacích příkazů. Majetkovou situaci žalobkyně hodnotil komplexně ve vztahu k dosud nestanovené daňové povinnosti na DPH za zdaňovací období červenec až listopad 2019, tedy k částce 1 772 132 Kč.

66. Žalobkyně vykazuje záporný vlastní kapitál ve výši – 9 620 tisíc Kč a vysokou míru zadluženosti, kdy více než 136 % majetku žalobkyně je financováno z cizích zdrojů. Prostředky z bankovního účtu žalobkyně jsou krátce po přijetí plateb vybírány v hotovosti anebo zasílány na bankovní účet fyzické osoby L. P. (X žalobkyně), na bankovním účtu žalobkyně jsou tak pouze velmi nestabilní zůstatky převážně ve výši několika tisíců Kč. Pokud žalobkyně vybírá finanční prostředky v hotovosti v řádech mil. Kč či je zasílá na účty fyzické osoby L. P., který ale žádá plnění nefakturuje, soud přisvědčuje žalovanému, že tuto skutečnost lze považovat za ekvivalent zbavování se majetku, neboť ten se v důsledku jednání žalobkyně stává pro správce daně nedosažitelným, a to aniž by byl nahrazen majetkem jiným, který by správce daně mohl případně použít k úhradě daňových povinností žalobkyně. Z majetkové analýzy žalobkyně dále vyplynulo, že tato disponovala v době vydání zajišťovacích příkazů nemovitým majetkem, a to jiným nebytovým prostorem (skladem) o celkové výměře 41,7 m², umístěným v 1. podzemním podlaží (suterén) domu na adrese N. v. 16, P. Po vydání zajišťovacích příkazů a následně po vydání rozhodnutí o zřízení zástavního práva k nemovité věci dlužníka k zajištění částky stanovené zajišťovacím příkazem pod č. j. 2642165/20/2001-80543-111322 ze dne 3. 4. 2020 bylo zjištěno, že žalobkyně převedla svůj vlastnický podíl k uvedenému nebytovému prostoru na pana A. S., a to na základě Kupní smlouvy o převodu vlastnictví nemovitých věcí ze dne 3. 3. 2020, právní účinky vkladu nastaly ke dni 31. 3. 2020. Žalobkyně byla dále dle databáze evidence vozidel k datu 6. 3. 2020 vlastníkem pěti osobních vozidel: automobil VOLVO S80 V8, RZ XA, rok výroby 2006, automobil Volkswagen Phaeton, RZ XB, rok výroby 2011, automobil AUDI A7, RZ XC, rok výroby 2011, automobil Renault Trafic, RZ XD, rok výroby 1994 a automobil Renault Kangoo, RZ XE, rok výroby 2000. Ocenění vozidel žalobkyně provedl správce daně v aplikaci CebiCat GT, která určí obvyklou tržní cenu na českém trhu dle identifikace a parametrů vozidla. Tímto způsobem byly zjištěny ceny u čtyř z pěti vozidel. Pouze u vozidla Renault Trafic byla vzhledem k nedostatku podrobných informací o aktuálním technickém stavu vozidla stanovena cena v dolní hranici zjištěných cen (22 tis. Kč), přičemž současně se nejedná o takovou hodnotu majetku, která by měla vliv na možnou úhradu budoucího stanovení daně. Při zahájení daňové kontroly dne 8. 1. 2020 žalobkyně sdělila správci daně, že prodala dvě ze svých vozidel a zároveň přislíbila, že doloží kupní smlouvu správci daně, tuto však již nedoložila (viz strana 5 protokolu o zahájení daňové kontroly č. j. 11098/20/2804-60561-609663). V daném protokolu se naopak nenachází ničeho o úmyslu žalobkyně prodat i svůj nemovitý majetek.
67. Z obsahu správního spisu tak prokazatelně vyplývá, že u žalobkyně existoval silný předpoklad budoucí nedobytnosti daně, který je založen na důvodech, jako je vysoká míra zadluženosti, vykazování záporného kapitálu, likvidní, snadno převoditelná a obtížně ověřitelná aktiva jako jediný majetek žalobkyně, ale také stav zbavování se majetku v podobě finančních prostředků na účtu, jež jsou vybírány v hotovosti či okamžitě převáděny na účet fyzické osoby či převod jediného nemovitého majetku po vydání zajišťovacích příkazů. Námitku týkající se nesprávných závěrů ohledně převodu majetku uplatnila žalobkyně v odvolacím řízení a žalovaný se s ní dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal v napadeném rozhodnutí v bodech (97) až (100).
68. Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že předpoklad budoucího stanovení daně u žalobkyně je vysoce pravděpodobný, kdy je opřen o zjištění správce daně týkající se fiktivnosti plnění vykázaných žalobkyní v oddílu B3 kontrolních hlášení za jednotlivá zdaňovací období červenec až listopad 2019, má soud shodně s žalovaným za to, že z

předmětných zajišťovacích příkazů plyne silný důvod stran budoucího předpokladu stanovení daňové povinnosti, a to i s ohledem na to, že žalobkyně předmět plnění ve svých odvoláních nijak nespecifikuje. Vedle toho tu existují také silné důvody pro předpoklad budoucí nedobytnosti daně, např. vysoká míra zadluženosti žalobkyně, vykazování záporného kapitálu, zbavování se majetku v podobě finančních prostředků na účtu, jež jsou vybírány v hotovosti či okamžitě převáděny na účet fyzické osoby či převod jediného nemovitého majetku po vydání zajišťovacích příkazů.

69. S ohledem na jednotlivá zjištění stran obou prvků, kdy nelze na tyto nahlížet odděleně, ale je nutné je posuzovat ve vzájemné souvislosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2014, č. j. 1 As 27/2014-31), je závěr žalovaného uvedený v napadeném rozhodnutí, že zajišťovací příkazy byly vydány v souladu s § 167 odst. 1 daňového řádu a recentní judikaturou, zcela namístě.

VII.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

70. Městský soud v Praze tak neshledal žalobní námitky důvodnými a dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů nepochybily ve skutkovém a právním posouzení věci, shromáždily dostatečné podklady ke svým závěrům, podrobně s nimi pracovaly a svá zjištění skutkově i po právní stránce náležitě zhodnotily. Soud proto podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
71. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci procesní úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Procesně úspěšnému žalovanému městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. října 2022

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu